

ÁGOSTON CSILLA

Haikuk az esőben

Odakinn hagyott
rét-, kutya-, villámszagú
elázott szalma.

Csigaszemekbe
visszapislogó esők,
s bennük a hajnal.

Szakadó szövet:
folyók lábai alatt
kavicsok sírnak.

Ébredés

A végtelen már-már enged.
Most nincs mit tenni: várni.
Egy pergamennek megnyűzott
állat perspektívái.

•

Felkeltél reggel, és
párnádon ott maradt
kicsit az ébredés,
a huzatra ragadt
levakarhatatlan,
morzsányi álmokkal:

egy fejedről tovább pottyánó esőcsepp.
Egy kortynyi vér helyett beadott cékla lé.
Egy celluxszal összeragasztott kártyavár.
Egy nyúltetem helye a bűvészkalapban.
Egy füle letörését sirató bögre.
Egy neoncsó rezgésének megszokása.
Egy szagtalan és fekete-fehér rózsa.
Egy hang és egy dallam ütemes halála.
Egy papírangyalka partizánszemekkel.
Egy bon-bonos dobozba csomagolt szándék.
Egy nevetés spirometriás görbéje.
Egy lecsónak megfőzött hagymahéj-lélek.

Tavaszlépés

Egyre nagyobb a tavasz lábnyoma,
már a vérszilvák verejtékező
virágkoronája áztat, lomha
tánccal szemhéjam alá érkezik
pár foton: veszettül édes minden.

Áprilisban életképes a csend,
holdakból gyűjtöm a rőzsetüzet,
csillagokból lesz zakókra patent,

és egy lepréselt árvacsalánnal
megtelik a nagy, tavaszi füzet.

Várás

Mióta vár az asztalon
egy bögre tej s benne egy légy.
Másért-másért.

Én vártalak.
Csak tudni akartam, hogy ná-
lam egy kis köteg spárgabab
többet ér-e?

Már fáradok.
Egy kimerült marionett-
baba is megpihenhet?
Idóm van még,
egyszer megnyugszik a tej
és vitaminjaiban majd
Érted nőnek az ódák.

Most eladok mindent.
Egy pantomimbohóc eljátszik a
semmivel is, igaz?
Néha kilóg a kóc, zümmög a csend.
Ilyenkor is szeretsz?
Vagy vessek le mindent? De én
Szégyenlős vagyok előtted,
mint lefelejtett ékezet
alatt a csupasz betű.